

Sygn. akt VII U 1354/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 grudnia 2016 roku

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Włodzimierz Czechowicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w dniu 28 grudnia 2016 roku w Warszawie

sprawy M. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o rentę socjalną

na skutek odwołania M. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

z dnia 26 kwietnia 2016 roku znak: (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 26 kwietnia 2016 roku znak: (...) w ten sposób, że przyznaje odwołującej M. B. prawo do renty socjalnej na okres od dnia 1 stycznia 2016 roku na stałe.

2. stwierdza odpowiedzialność organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Sygn. akt VII U 1354/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 26 kwietnia 2016 r., znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. odmówił M. B. przyznania prawa do renty socjalnej. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy stwierdził, że ubezpieczonej nie przysługuje prawo do wskazanego świadczenia, gdyż nie spełnia ona warunków określonych w ustawie z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej wobec uznania przez Komisję Lekarską ZUS orzeczeniem z dnia 22 kwietnia 2016 r., że nie jest ona całkowicie niezdolna do pracy, jak tego wymaga ustawa (decyzja z dnia 26 kwietnia 2016 r., znak: (...), k. 33 a.r.).

M. B., w dniu 3 czerwca 2016 r. złożyła do Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie odwołanie od ww. decyzji z dnia 26 kwietnia 2016. W uzasadnieniu odwołania ubezpieczona wskazała, że nie zgadza się z oceną jej stanu zdrowia, dokonaną przez Lekarza Orzecznika ZUS i Komisję Lekarską ZUS. Podkreśliła, że pomimo dostarczenia do ZUS wszelkiej niezbędnej dokumentacji medycznej, lekarze orzecznicy zignorowali jej zły stan zdrowia, który ma wpływ na jej codzienną egzystencję. Ubezpieczona wskazała także, że ww. orzeczenia zostały wydane przez lekarzy nie posiadających stosownych specjalności niezbędnych dla prawidłowego ustalenia jej stanu zdrowia.

Stwierdziła, że jej niepełnosprawność istnieje od dzieciństwa i polega na niewykształceniu się panewek stawowych. Powyższe schorzenie było przyczyną przeprowadzenia u niej licznych zabiegów operacyjnych. Z tego powodu musi prowadzić oszczędzający tryb życia, wykonywać delikatne ćwiczenia odciażające stawy, przestrzegać odpowiedniej diety oraz wykonywać gimnastykę relaksacyjną w wodzie. Dodała, że dysponuje dokumentacją medyczną obrazującą stan jej zdrowia, w tym orzeczeniem o stopniu niepełnosprawności, zaświadczeniami lekarskimi oraz książeczką zdrowia członka rodziny żołnierza zawodowego, wydaną w dniu 3 stycznia 1966 r. przez Jednostkę Wojskową (...) w N., zawierającą wyczerpujące opisy przebiegu leczenia szpitalnego i sanatoryjnego od chwili wykrycia ww. wady wrodzonej. Podniosła, że jej aktualny stan zdrowia oraz konieczność dalszego leczenia powodują, że jest ona całkowicie niezdolna do pracy zarobkowej. Dodała przy tym, że zachowanie przez nią możliwości pracy w zakładzie pracy chronionej nie świadczy o zachowaniu przez nią zdolności do pracy w normalnych warunkach. Nadmienila, że w dzisiejszych czasach osoba niepełnosprawna, starająca się o pracę musi konkurować z osobami zdrowymi i udowodnić, że dla pracodawcy jest najlepszym kandydatem. Wobec powyższego zrozumiałym jest, że pracodawca dokonując powyższego wyboru będzie kierował się wiekiem potencjalnego kandydata, jak również jego zdolnością do wykonywania pracy zawodowej w zakresie posiadania pełnej sprawności do jej realizowania. Poza tym ubezpieczona podniosła, że pomimo swojego schorzenia, założyła rodzinę i urodziła dwójkę dzieci, jednak w trakcie cesarskiego cięcia, przy znieczuleniu zewnątrzoponowym, doszło do uszkodzenia rdzenia kręgowego, co spowodowało skurcz prawej strony ciała i skrócenie prawej nogi o dalsze 3-4 cm. Podkreśliła także, że z uwagi na swoją trudną sytuację materialną, powodowaną złym stanem zdrowia, zmuszona jest korzystać z dofinansowania zaoferowanego jej przez Ośrodek Pomocy Społecznej. W konkluzji odwołania ubezpieczona wskazała, że wydana przez organ rentowy decyzja jest dla niej krzywdząca, jako niehumanitarna oraz sprzeczna z Konstytucją RP. Na tej podstawie odwołująca zwróciła się o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie prawa do renty socjalnej (odwołanie z dnia 3 czerwca 2016 r. k. 1-5 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. w dniu 14 lipca 2016 r. zajął stanowisko w sprawie i wniósł o przekazanie sprawy z niniejszego odwołania do Sądu Okręgowego zgodnie z właściwością rzeczową na podstawie art. 477⁸ § 1 i 2 k.p.c., a także o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. W pierwszej kolejności organ rentowy wskazał, że zgodnie z art. 477⁸ § 1 k.p.c. do właściwości sądów okręgowych należą sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych, z wyjątkiem spraw, dla których zastrzeżona jest właściwość sądów rejonowych. Z uwagi zatem na fakt, że sprawa o przyznanie renty socjalnej należy do właściwości rzeczowej Sądu Okręgowego, to ten Sąd, a nie Sąd Rejonowy jest właściwy do jej rozpoznania. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał także, że treść zaskarżonej decyzji o odmowie przyznania prawa do renty socjalnej pozostaje w zgodzie z dyspozycją art. 4 ustawy o rencie socjalnej z uwagi na fakt, że orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 22 kwietnia 2016 r. odwołująca nie została uznana za osobę całkowicie niezdolną do pracy. Na tej podstawie organ rentowy uznał, że zaskarżona decyzja z dnia 26 kwietnia 2016 r., znak: (...) jest prawnie oraz faktycznie uzasadniona (odpowiedź na odwołanie z dnia 14 lipca 2016 r. k. 18 a.s.).

Postanowieniem z dnia 8 sierpnia 2016 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych uznał się niewłaściwym i przekazał sprawę do rozpoznania do Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie VII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych (postanowienie z dnia 8 sierpnia 2016 r. k. 20 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

M. B. urodzona w dniu (...) ma wykształcenie średnie. W dniu 1 września 1982 r. ubezpieczona ukończyła (...) Liceum Ogólnokształcące (...) w W.. Od dnia 1 grudnia 2015 r. ubezpieczona pobiera zasiłek stały w ramach dofinansowania zaoferowanego jej przez Ośrodek Pomocy Społecznej D. P. m.st. W. w kwocie 184,15 zł (zaświadczenie z dnia 19 stycznia 2016 r. k. 11, zaświadczenie z dnia 16 lutego 2016 r. k. 15 a.r.).

Ubezpieczona cierpi na wrodzoną chorobę zwyrodnieniową stawów biodrowych oraz chorobę krążka międzykręgowego. Bardzo duże zmiany zwyrodnieniowe występują w obrębie prawego stawu biodrowego, powodując znaczną przebudowę struktury kostnej prawej panewki oraz głowy prawej kości udowej, zniekształcenie miednicy, zwapnienia w okolicy krętarza większego prawej i lewej kości udowej oraz spłaszczenie głowy lewej kości udowej.

Z tego powodu u ubezpieczonej występują przewlekłe zespoły bólowe kończyn, utrudniające swobodne poruszanie się oraz wykonywanie podstawowych czynności życia codziennego. W 1966 r. ubezpieczona przeszła zabieg operacyjny, polegający na rekonstrukcji prawego stawu biodrowego, natomiast w 1967 r. przeszła zabieg operacyjny, polegający na rekonstrukcji lewego stawu biodrowego. Obecnie u M. B. występuje naruszenie sprawności układu nerwowo-mięśniowo-szkieletowego, związanego z ruchem oraz naruszenie sprawności całego organizmu w stopniu umiarkowanym. Z uwagi na istniejące schorzenia, ubezpieczona przez cały czas pozostaje pod opieką lekarską Poradni (...), jak również jest poddawana leczeniu ambulatoryjnemu i sanatoryjnemu (dokumentacja medyczna załączona do akt organu rentowego).

W dniu 28 stycznia 2016 r. ubezpieczona złożyła w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. wniosek o rentę socjalną. W toku postępowania wyjaśniającego ubezpieczona została skierowana na badanie lekarskie przez Lekarza Orzecznika ZUS, który orzeczeniem wydanym w dniu 2 marca 2016 r. stwierdził, że M. B. nie jest całkowicie niezdolna do pracy. Na skutek wniesienia przez odwołującą sprzeciwu od powyższego orzeczenia, sprawa została skierowana do Komisji Lekarskiej ZUS, która po ponownym zbadaniu odwołującej wydała w dniu 22 kwietnia 2016 orzeczenie na mocy, którego uznała, że ubezpieczona nie jest całkowicie niezdolna do pracy (wniosek z dnia 28 stycznia 2016 r. k. 1-7, orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 2 marca 2016 r. k. 13-14, orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 22 kwietnia 2016 r. k. 31-32 a.r.).

W oparciu o powyższe orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 22 kwietnia 2016 r. organ rentowy wydał w dniu 26 kwietnia 2016 r. decyzję, znak: SOC/15/045098060, odmawiającą ubezpieczonej prawa do wskazanego świadczenia, gdyż nie spełnia ona warunków określonych w ustawie z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej wobec uznania przez Komisję Lekarską ZUS orzeczeniem z dnia 22 kwietnia 2016 r., że nie jest ona całkowicie niezdolna do pracy jak tego wymaga ustawa (decyzja z dnia 26 kwietnia 2016 r., k. 33 a.r.).

W związku z niekorzystną decyzją organu rentowego, M. B. złożyła odwołanie do Sądu, inicjując tym samym niniejsze postępowanie (odwołanie z dnia 3 czerwca 2016 r. k. 1-5 a.s.).

W toku postępowania Sąd Okręgowy Warszawa–Praga w Warszawie dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego lekarza specjalisty z zakresu ortopedii celem ustalenia, czy odwołująca jest osobą całkowicie niezdolną do pracy zarobkowej, czy jest to niezdolność trwała czy okresowa, a jeżeli okresowa to na jaki okres oraz czy naruszenie sprawności organizmu powstało przed ukończeniem 18 roku życia, w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej przed ukończeniem 25 roku życia, czy też w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej (postanowienie z dnia 5 października 2016 r. k. 27 a.s.).

W opinii z dnia 7 listopada 2016 r. biegły sądowy z zakresu ortopedii i traumatologii lek. K. K. (2) rozpoznał u odwołującej wrodzone obustronne zwichnięcie stawów biodrowych, zeszywnienie prawego stawu biodrowego, skrócenie prawej kończyny dolnej o 5 cm oraz skoliozę czynnościową kręgosłupa lędźwiowego. Biegły zaznaczył, że w badaniu RTG z dnia 4 maja 2015 r. stwierdzono pełne zeszywnienie prawego stawu biodrowego oraz koksartrozę dysplastyczną lewego stawu biodrowego. Wskazał, że powodu schorzeń natury ortopedycznej, odwołująca posiada orzeczenie o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności na stałe od urodzenia. Podniósł nadto, że z uwagi na zeszywnienie prawego stawu biodrowego i skrócenie długości prawej kończyny dolnej u odwołującej powstają przeciążenia w obrębie kręgosłupa lędźwiowego, zarówno podczas dłuższego siedzenia, jak i dłuższego stania lub chodzenia. Nie ma przy tym możliwości poprawy stanu zdrowia badanej z uwagi na brak anatomicznych warunków do wszczęcia endoprotez stawów biodrowych. Z tego powodu odwołująca jest osobą całkowicie niezdolną do wykonywania pracy zarobkowej, a niezdolność ta powstała przed ukończeniem 18 roku życia (opinia biegłego sądowego z zakresu ortopedii i traumatologii lek. K. K. (2) z dnia 7 listopada 2016 r. k. 36 a.s.).

Do powyższej opinii żadna ze stron nie zgłosiła zastrzeżeń (pismo procesowe z dnia 19 grudnia 2016 r. k. 45-46 a.s.).

Powyższy stan faktyczny, Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach sprawy i aktach rentowych odwołującej. Zdaniem Sądu powołane wyżej dokumenty, w zakresie w jakim Sąd oparł na

nich swoje ustalenia są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Nie były one przez strony kwestionowane w zakresie ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem okoliczności wynikające z treści tych dokumentów należało uznać za bezsporne i mające wysoki walor dowodowy.

Jednocześnie w toku sprawy, Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego lekarza specjalisty z zakresu ortopedii lek. K. K. (2) (k. 36 a.s.) celem jednoznacznego ustalenia stanu zdrowia odwołującej i jej zdolności do pracy. W ocenie Sądu Okręgowego wnioski zawarte w sporządzonej opinii należy podzielić w całości. Opinia została bowiem wydana po przeprowadzeniu szczegółowego badania przedmiotowego odwołującej i wnikliwej analizie całości dokumentacji medycznej zawartej zarówno w aktach sądowych, jak i aktach rentowych ubezpieczonej. Opinia biegłego specjalisty jest wyczerpująca, a także została sporządzona w sposób jasny i logiczny oraz nie pozostawia wątpliwości, co do dokładnego określenia stanu zdolności do pracy M. B.. Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Okręgowy uznał, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stanowi wystarczającą podstawę do wydania orzeczenia kończącego postępowanie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie M. B. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 26 kwietnia 2016 r., znak: (...) jest zasadne i jako takie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej (Dz. U. 2014 r., poz. 1175 z późn. zm.), renta socjalna przysługuje osobie pełnoletniej całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało:

- 1) przed ukończeniem 18 roku życia;
- 2) w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej – przed ukończeniem 25 roku życia;
- 3) w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej.

Stosownie zaś do ust.2 powołanego przepisu osobie, która spełnia warunki określone w ust.1 przysługuje:

- 1) renta socjalna stała – jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest trwała;
- 2) renta socjalna okresowa- jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest okresowa.

Z dyspozycji art. 15 ustawy o rencie socjalnej wynika, że ustawodawca w ramach oceny, czy spełnione zostały przesłanki do przyznania opisanego powyżej świadczenia nakazał odpowiednio stosować art. 12-14 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, które zawierają legalne definicje całkowitej i częściowej niezdolności do pracy. Mianowicie, przepis art. 12 ust. 1 powołanej ustawy wskazuje, że za całkowicie niezdolną do pracy należy uznać osobę, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Z kolei przepis art.12 ust.3 ustawy za częściowo niezdolną do pracy uznaje osobę, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Dokonując oceny stanu zdrowia ubezpieczonego, należy mieć także na uwadze, że w rozumieniu przepisów ustawy emerytalnej, o niezdolności do pracy nie decyduje sam fakt występowania schorzeń, lecz ocena, czy i w jakim zakresie wpływają one na utratę zdolności do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 grudnia 2000 roku, sygn. akt II UKN 113/00). Ocena całkowitej niezdolności do pracy, w zakresie dotyczącym naruszenia sprawności organizmu i wynikających stąd ograniczeń możliwości wykonywania pracy, co do zasady wymaga wiadomości specjalnych. W takiej sytuacji, sąd nie może orzekać wbrew opinii biegłych sądowych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 września 2009 r., III UK 30/09).

W świetle przytoczonych przepisów kwestią, od której uzależniona była zasadność odwołania M. B. było zatem ustalenie, czy odwołująca jest osobą całkowicie niezdolną do pracy i czy niezdolność ta powstała z powodu naruszenia sprawności organizmu powstałej w ww. okresach.

Celem rozstrzygnięcia powyższych wątpliwości, Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu ortopedii, jako właściwego ze względu na występujące u ubezpieczonej schorzenia. W sporządzonej opinii biegły sądowy z zakresu ortopedii lek. K. K. (2) wypowiedział się w kwestii zdolności do pracy odwołującej na podstawie badania podmiotowego oraz zgromadzonej w aktach sprawy i aktach rentowych dokumentacji medycznej. Jego spostrzeżenia i wnioski są logiczne, nie budzą żadnych wątpliwości. Biegły oparł się na kompleksowym materiale dowodowym. Z opinii ww. biegłego jednoznacznie wynika, że odwołująca cierpi na wrodzone obustronne zwichnięcie stawów biodrowych, zeszywnienie prawego stawu biodrowego, skrócenie prawej kończyny dolnej o 5 cm oraz skoliozę czynnościową kręgosłupa lędźwiowego. Podniósł nadto, że z uwagi na zeszywnienie prawego stawu biodrowego i skrócenie długości prawej kończyny dolnej u odwołującej powstają przeciążenia w obrębie kręgosłupa lędźwiowego, zarówno podczas dłuższego siedzenia, jak i dłuższego stania lub chodzenia. Nie ma przy tym możliwości poprawy stanu zdrowia badanej z uwagi na brak anatomicznych warunków do wszczęcia endoprotez stawów biodrowych.

Zdaniem biegłego stwierdzone u odwołującej schorzenia powodują całkowitą niezdolność do pracy na stałe. Nie ulega również wątpliwości, że niezdolność do pracy odwołującej ma związek z naruszeniem sprawności jej organizmu przed 18-tym rokiem życia, albowiem istnieje od urodzenia. Od tej pory do dnia dzisiejszego odwołująca kontynuuje leczenie farmakologiczne, ambulatoryjne i sanatoryjne. W tym względzie, Sąd Okręgowy w całości podziela wnioski i spostrzeżenia zawarte w opinii biegłego sądowego. Opinia biegłego podlega, jak inne dowody, ocenie według art. 233 § 1 k.p.c., lecz co odróżnia ją pod tym względem, to szczególne dla tego dowodu kryteria oceny, które stanowią: poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania sformułowanego w niej stanowiska oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej ocen, a także zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2002 r., V CKN 1354/00). W efekcie specyfika oceny dowodu z opinii biegłego wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez Sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, w istocie tylko w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej. Odwołanie się przez Sąd do tych kryteriów oceny stanowi więc wystarczające i należyte uzasadnienie przyczyn uznania opinii biegłego za przekonującą (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 07 kwietnia 2005 r., II CK 572/04).

Reasumując powyższe rozważania nie ulegało wątpliwości Sądowi Okręgowemu, że wnioskodawczyni z uwagi na swój stan zdrowia z punktu widzenia schorzeń natury ortopedycznej nie jest zdolna do podjęcia jakiegokolwiek pracy, a zatem jest całkowicie niezdolna do pracy na stałe. Nadto niezdolność ta powstała przed 18 rokiem życia, a zatem wnioskodawczyni spełniła wszystkie przesłanki do skutecznego ubiegania się o przyznanie prawa do renty socjalnej.

Sąd Okręgowy, kierując się powyższymi względami uznał zatem odwołanie za zasadne i na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał M. B. prawo do renty socjalnej od dnia 1 stycznia 2016 r., tj. od miesiąca, w którym został złożony wniosek na stałe, o czym orzekł w pkt. 1 wyroku.

Sąd Okręgowy uznał ponadto, że organ rentowy ponosi odpowiedzialność za nie ustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania zaskarżonej decyzji, stosownie do treści przepisu art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z FUS zgodnie z którym, w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego.

Przez wyjaśnienie „ostatniej niezbędnej okoliczności” należy rozumieć wyjaśnienie ostatniej okoliczności koniecznej do ustalenia istnienia prawa ubezpieczonego do świadczenia. W orzecznictwie sądowym można odnaleźć wiele przykładów nieprawidłowego działania organu rentowego, za które organ ten „ponosi odpowiedzialność” i - w razie opóźnienia z tego powodu ustalenia prawa do świadczenia lub jego wypłaty - zobligowany jest do wypłaty należnych

odsetek. Są to w szczególności wypadki bezpodstawnego pozostawienia bez rozpoznania wniosku strony o przyznanie prawa do świadczenia oraz nieprawidłowe orzeczenie w sprawie niezdolności do pracy do celów rentowych wydane przez Lekarza Orzecznika ZUS lub Komisję Lekarską ZUS (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 sierpnia 1998 r., sygn. akt II UKN 171/98).

W niniejszej sprawie organ rentowy wydał decyzję odmawiającą przyznania ubezpieczonej prawa do renty socjalnej w oparciu o stanowisko Komisji Lekarskiej ZUS wyrażone w orzeczeniu z dnia 22 kwietnia 2016 r. Biegły wydający opinię w niniejszej sprawie nie dysponował dodatkowymi wynikami badań, ani też nie stwierdził okoliczności, które wystąpiłyby po wniesieniu odwołania, a które miałyby wpływ na ocenę zdolności ubezpieczonej do pracy. Dlatego też organ rentowy – wobec nieprawidłowego orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS, na którym oparto zaskarżoną decyzję - ponosi odpowiedzialność za nie ustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, o czym orzeczono w pkt. 2 wyroku. Sąd Okręgowy miał przy tym na uwadze, że organ rentowy zgodził się z opinią biegłego, nie kwestionował jej wniosków orzeczniczych, nie wnosił też o powołanie innego biegłego ortopedy.

SSO Włodzimierz Czechowicz

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)